

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

Pasarét, 2012. május 27.
(pünkösdszombat)

Horváth Géza

A VIGASZTALÓ MÁS, A VIGASZTALÁS UGYANAZ

Lekció: ApCsel 2,1-13

Alapige: János 14,16

... én pedig kérni fogom az Atyát, és másik Vigasztalót ad nektek, hogy veletek legyen mindörökké.

Imádkozzunk!

Istenünk, téged dicsőítünk ezen a szép ünnepen. Köszönjük, hogy ünnepet szereztél nekünk, és mi a te nevedben, lehetünk együtt.

Olyan sokfélék vagyunk, olyan sok helyről jöttünk, de köszönjük, hogy ha az lehet a közös bennünk, hogy egy hit egyesít. Egy nevet magasztalunk, egy cél von bennünket, és egy terített asztal ad új erőt.

Bocsásd meg, ha nem így van. Munkálkodj, hogy így legyen, a te ígéd és Szentlelked által az életünkben.

Köszönjük, hogy ígéd igaz, ígéreteid beteljesednek. Így teljesedtek be a Szentlélek eljövételéről mondott szavaid is. Hálásan köszönjük, hogy kiáradt a Lélek és itt maradt, és általa nemcsak velünk vagy, hanem bennünk is lakozol. Mindenki, aki Jézusé.

Köszönjük, hogy ezen is lemérhetjük és megvizsgálhatjuk, hogy kié az életünk. Hiszen akiben nincs meg a te Lelked, az nem a tied. Akiket viszont a te Lelked vezet, azok a te fiaid.

Azt kérjük mi is, amit az énekíró kért: „Jövel teremtő Szentlélek, és híveiddel légy vélek. Szent ajándékkiddal szívek újuljon és teljesedjék.”

Hallgass meg minket azért fohászunkban.

Ámen.

Igehirdetés

Pünkösöd ünnepe van, és ebben az igében azt látjuk, hogy ez az ünnep is a Szentháromság Isten ünnepe. Pünkösödkor nemcsak a Szentlélek van közép-pontban, hanem maga a Szentháromság, ahogy ebben az igében ezt szemlél-

A VIGASZTALÓ MÁS, A VIGASZTALÁS UGYANAZ

hetjük, hiszen az Úr Jézus Krisztus azt mondja az övéinek: „én pedig kérni fogom az Atyát, és más Vigasztalót küld majd nektek, aki veletek marad örökké.”

Pünkösdkor Jézus Krisztus szavai és ígéretei beteljesedtek. Amit megígért a tanítványoknak, az valóra vált. Nem hagyta őket árván. Azt mondja a 14. fejezet első verseiben: Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, és ne féljen.

Tudja az Úr Jézus Krisztus, hogy Isten nélkül, az Ő személye, az Ő jelenléte nélkül a tanítványoknak és nekünk is minden okunk megvan a nyugtalanságra és a félelemre. Nélküle valóban árva az ember. Nemcsak valami vagy valaki hiányzik, hanem maga Isten hiányzik az életéből. Mi nem vagyunk árvák, mert Jézus azt mondta: más Vigasztalót ad nektek az Atya, aki veletek marad örökké.

Amikor ezt az ígét elolvastam, az első gondolatom az volt: mennyire arra szorulunk mindig, hogy valaki adjon nekünk valamit. Mennyire arra van szükségünk, ami felülről jön, ami a világosság Atyjától száll alá. Mennyire csak az töltheti be az életünket, amit Isten tud és akar nekünk adni, hogy azt teljessé tegye.

Ezt szeretném kiemelni ma, más Vigasztaló. Jézus Krisztus azt mondja az övéinek: más, vagy másik Vigasztalót küld majd nektek az Atya. Ki ez a másik Vigasztaló? Mit jelent ez a számunkra?

Ez a másik Vigasztaló a Szentlélek, aki veletek marad örökké. Jézus testi- leg visszamegy a mennybe. Ül az Atya jobbára, onnan jön majd elítélni élőket, és holtakat. Viszont azt mondja az övéinek, hogy a másik Vigasztaló velük fog maradni örökké.

Olyan gazdag üzenet van ebben az egyetlen igeversben. Próbáljuk meg kibontani, mit jelent nekünk, mire bátorít, mire buzdít, mire biztat bennünket Jézus Krisztus.

Először is arra figyeljünk, hogy amikor Jézus azt mondja: más Vigasztalót adok majd nektek, aki veletek marad örökké, akkor ez a Vigasztaló csak személyében más, de lényében és lényegében ugyanaz, mert ebben benne van a Szentháromság titka. „Én kérem az Atyát, hogy más Vigasztalót adjon nektek.”

Ebben az ígében benne van a Szentháromságnak az a titka, amit úgy valunk: egy lény, három személy. Személyében más lesz a Vigasztaló, de lényében és lényegében ugyanaz, mert Ő is Isten, örökkévaló, mindenható és mindenütt jelenvaló.

Nem véletlen az, hogy a Biblia annyi sok személyi tulajdonságot ad a Szentléleknek és mond a Szentlélekről. A Szentléleknek van értelme, akarata. A Szentlélek cselekszik úgy, amint a teremtésben részt vesz, tanít, emlékeztet valamire, és a mai ige szerint: vigasztal minket. A Szentlélek tehát személyében más, de lényében és lényegében ugyanaz, aki Jézus.

A második, ami ebben az ígében van: másik Vigasztalót ad majd az Atya nektek. Másik Vigasztaló? Akkor Jézus is vigasztaló volt a földön. Ez azt jelenti, hogy ő is ezt akarta ezen a földön. Ő is ezért jött közénk, hogy vigasztaljon.

Ez azt jelenti a számunkra, hogy Jézus Krisztus is Vigasztaló. A Szentlélek pedig a másik vigasztaló. De Jézus itt rögtön le is zárja azzal a félmondattal, hogy veletek marad örökké. Ezzel azt akarja mondani: ezen kívül nincs más

Vigasztaló. Ő veletek marad örökké. Jézus Krisztus lezárja annak a lehetőségét, hogy más vigasztalót keressen bárki, más vigasztalónak az eljövételében bízzék, vagy más vigasztalót várjon. Az örökkévalóságig meg lett oldva a ti vigasztalásotok. Csodálatos dolog!

Harmadszor arra is figyeljünk, hogy Jézus Krisztus más Vigasztalóról beszél, de nem beszél más vigasztalásról. A Vigasztaló lesz más, de a vigasztalás ugyanaz marad. Nem lesz más vigasztalás, mert ugyanazt mondja, amit én mondtam. Az enyémből vesz – mondja Jézus Krisztus. Engem dicsőít majd. A Szentlélek semmi mást nem akar, csak rávilágítani, mint a reflektor valamire: épületre, szoborra, bármire, amit fontosnak tartanak, hogy az éjszakában, a sötétben is lehessen látni. A Szentlélek, mint egy reflektor rávilágít az Atyának és a Fiúnak a munkájára, akaratára, és ezzel vigasztal bennünket.

A Vigasztaló más, a vigasztalás ugyanaz. Miért állította Jézus a középpontba úgy a Szentleket, mint aki vigasztal? Azért, mert tudta, hogy erre van nekünk igazán szükségünk. Jézus Krisztus mindig azt adta az embernek, amire neki szüksége van. Nem az igényeit elégítette ki az embernek, hanem a szükségéit töltött be. Ezért olyan nagy ige ez, hogy a Vigasztaló jön el. És ha őszintén mondjuk: erre van szükségünk.

Lehet, hogy ha az utcán megkérdeznénk embereket, hogy mire van szükségük, olyan sok mindent hallanánk. És mindenki tudná mondani, hogy neki most mi kellene, mire lenne szüksége. A legtöbben azt mondanák: pénzre. De hallanánk ilyen is: nyugalomra, békességre, családi öröme. Mindenki tudna valamit mondani. Azt hiszem, alig lenne ember, aki azt mondaná: köszönöm, semmire nincs szükségem, mert mindenem megvan.

A múltkor mondta valaki, amikor kérdeztem tőle: mire van szüksége? Hidd el, mindenem megvan.

Mire gondol itt az ige, és miért olyan fontos az, hogy a Szentlélek vigasztaló, és miért olyan fontos, hogy Jézus Krisztus vigasztaló? Miért van nekünk vigasztalásra szükségünk? Azért, mert vigasztalás nélkül nyomorult az életünk. Nagy nyomorúságban vagyunk. Isten ígéje szerint ez a nyomorúság a bűn és annak következménye. A bűn és annak zsoldja. Az, amit hozunk szüleinktől, amiben fogantatunk, amiben születünk, és az, hogy még erre naponta ráteszünk egy-egy lapáttal. Így az Isten előtti adósságunk minden nappal csak egyre nő, egyre nagyobb lesz az, amit nem tudunk kifizetni, még a kamatait sem.

Az ember nyomorult, mert a bűnt és annak következményeit hordozza magában. Hordoz magában egy gyilkos kórt, aminek a vége a halál. És hordozza azt, hogy ez a gyilkos kór emészti belülről, s az ilyen ember nem tud mást tenni, csak azt, amit éneklünk: mi mást, más minket öl. És öljük egymás idegeit, agyára megyünk a másiknak, bosszantjuk egymást. És belül rág valami, amivel nem tudunk mit kezdeni. Az embernek ez a nyomorúsága, hogy ezzel szembesül.

És még nagyobb nyomorúság az, amikor az ember nem látja, hogy nyomorult. Amikor az ember azt mondja: nem vagyok beteg, pedig már a halál szélén van. Ó, nincs nekem semmi bajom. Elmegy a fogorvoshoz: nem fáj nekem a fogam – mert a váróteremben kiderül, hogy nem is fáj annyira.

A VIGASZTALÓ MÁS, A VIGASZTALÁS UGYANAZ

Így vagyunk az Isten előtt is. Majd csak kibírjuk valahogy, majd csak lesz valami. Majd csak jön valami segítség, vagy jön a halál, és megnyugszunk majd a halálban. És az ember beleringatja magát egy ilyen hamis álomba. És ezzel mit érünk el: azt, hogy magunkat vigasztaljuk. Mert tudjuk ám magunkat vigasztalni! Csak hogy ez sovány vigasz.

Mert a Vigasztaló a Szentlélek. — itt van az igében. Más Vigasztalót küldök nektek. Más Vigasztalót ad az Atya. Egyedül csak ki tud engem megvigasztalni? A Szentlélek. Egyedül csak Isten képes arra, hogy megvigasztaljon minket.

Két igét idézek az Ézsaiás könyvéből. „Vigasztaljátok, vigasztaljátok az én népemet.” Menni kell a fogságba. Az idegen nép uralma alá, de azt mondja Isten: vigasztaljátok, hogy vége lesz a rabságának. Jönnek majd örömmel haza és megépítik Jeruzsálemet.

A Korinthusi második levélben van azt mondja Pál apostol: Áldott az Isten, aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassunk bármely nyomorúságba esteket azzal a vigasztalással, amellyel Isten vigasztal minket.

Mit szeretne Isten? Azt, hogy megvigasztalt ember légy, és azzal a vigasztalással, amellyel téged vigasztalt, másokat is tudj vigasztalni. A keresztyén ember, a hívó ember ilyen. Aki nem ilyen, az nem keresztyén, még akkor sem, ha meg van keresztelve. A Krisztust követő ember megvigasztalt ember. Olyan ember, aki miután ő megvigasztalódott, ezért másokat is tud vigasztalni.

Az utóbbi időben két drága testvérünk is hazament, és betegágyaik mellett többször hallottam, hogy akik meglátogatták őket, ők mentek vigasztalni, látogatni, és amikor a betegágy mellett voltak, akkor átérték azt a csodát, hogy még a beteg vigasztalta őket. Miért lehet ez? Azért, mert azok a betegek Istentől megvigasztalt emberek voltak, ezért tudták vigasztalni az egészségeseket. Igen, aki megvigasztalódott Isten által, az másokat is tud majd vigasztalni.

Ennek az igének a nagy öröme az, hogy hidd el, van Vigasztaló. Más Vigasztalót küldök nektek. Ez azt jelenti: van Vigasztaló. És ha van Vigasztaló, akkor van vigasztalás. Isten Lelke jön oda úgy melléd, hogy vigasztaljon.

A következő, amiről beszélni kell: miben áll ez a vigasztalás? Hogyan vigasztal bennünket Isten? Két dolgot ne felejtünk el.

— Az egyik: úgy vigasztal, hogy megmondja nekünk a nyomorúság okát.

— A másik, amivel vigasztal: megmutatja nekünk az abból való kiutat.

Megmondja a nyomorúság okát. Ha valaki elmegy az orvoshoz, akkor közli vele az orvos: ez a baj, itt vannak a leletek, itt vannak az eredmények. Tessék, ez a baj. Isten úgy akar vigasztalni, hogy először is megmondja, hogy mi a baj. Hol van a gócpont, mi a betegség oka. — Mert az ember ezt sem látja, csak csodálkozik, hogy hogyan került ebbe bele, mi történt.

Csodálkozik valaki, hogy lázas. Hát, ha gyulladás van a szervezetében, akkor lázas lesz. Miért csodálkozik, ha a testében egy nagy gyulladás van?

Zűrzavaros az életünk, össze van minden kuszálódva? Miért csodálkozunk?

Isten Szentlelke úgy vigasztal, hogy megmondja nekünk az igazságot. Mert az igazság vigasztal igazán. Nem a mellébeszéd, nem az ámtítás, hanem az igazság.

A pünkösd történetben, amikor Péter elkezdi prédikálni Jeruzsálemben, és beszél az Úr Jézus Krisztusról, akit az Atya megígért eleve, hogy elküld ebbe a világba. Amikor ahhoz a részhez ér, hogy Úrrá és Krisztussá tette Őt az Isten, azt a Jézust, akit ti megfeszítettetek — akkor az emberek szívükben megkeserednek. És megkérdik: mit cselekedjünk, atyámfia, férfiak? — de ezt ki kellett mondani. Nemcsak arról beszélt, hogy Isten ígérte az Ő Fiát, hogy elküldi nekünk, hanem amikor eljött a Fiú, ti azt gonosz kezeitekkel fára szegezve megöltétek.

És ez a pünkösd tömeg ott, nem megsértődik ezen, nem hátat fordít, hanem megkérdi: mit kell, hogy cselekedjünk? Gonosz kezeitekkel megöltétek. Mit jelent ez magyarul: ellene álltatok Isten mentő szeretetének. Ellene álltatok Isten mentő akarátának. Akit elküldött hozzátok, az nektek nem kellett. Azt ti gonosz kezeitekkel fára szegezve megöltétek. Kitiltottátok a határotokból. Azt mondtátok: menj innen! Nekünk nem kell az, amit hozol. Nekünk nem kellesz, Jézus! Erre ők szívükben megkeserednek. Belenéznek a tükörbe, és azt mondják: borzasztó a látvány.

Igen, a Szentlélek így vigasztal, hogy először feltárja a bajt. Először megmondja, ki vagyok én. Kinek lát engem az Isten. Először megmondja: elveszett állapotban vagy, de utána rögtön azt is mondja: van segítség. Van megoldás.

Nem lenne a Szentlélek vigasztaló, hogy ha nekünk csak azt tudná mondani, hogy ez a baj, de nincs terápia, nincs gyógyszer. Nem lehet operálni. Akkor nem lenne a Szentlélek vigasztaló. A vigasztalás abban van, hogy megmondja a megoldást az életünkre. Nemcsak a bajt mondja meg, a bajnak az okát, hanem a gyógyulásnak a lehetőségét is elénk adja. — Ez az Isten vigasztalása, hogy van remény.

Az utóbbi időben többeknek kellett ezt mondanom, hogy igen nagy a baj, de van remény, mert van Vigasztaló és van vigasztalás.

Luther azt írja a 298. dicséretben:

A Sátán tett rám rabigát
És már halálba veszte,
A bűn gyötört éj- s napon át,
Mert benne gyökereztem.
Mind jobban elsüllyedtem én,
Nem volt számomra már remény.
Megült a bűnnek átka.
(...)
Ám az örök szent irgalom
Nagy ínségem megszánta.
És könyörülvén ily bajon,
Megenyhíteni kívánta.
Mint jó Atya, szívébe vett,
Nem játék volt, amit megtett
Legfőbb kincsével értem.

Ez a vigasztalás, mikor az ember észreveszi, hogy mind jobban elsüllyedtem én, s nem volt számomra már remény, mert megült a bűnnek átka. De az

A VIGASZTALÓ MÁS, A VIGASZTALÁS UGYANAZ

Isten így szólott Egyszülöttéhez: Jött irgalomnak éve. Én diadalmam, menj, siess, Légy népem üdvössége.

Kiben áll ez a vigasztalás? Röviden három gondolatban összefoglalom. Mert ha Vigasztalóról van szó, akkor a vigasztalásról is kell beszélni. Miben áll ez a vigasztalás? Ezt a református hitvallásunk nagyon szépen mondja meg. Ki a megvigasztalt ember? A vigasztalás és a megvigasztalt ember jellemzője három dolog:

- kegyelemből megváltattam,
- kegyelemből megőriztetem,
- a Szentlélek biztosít afelől, hogy örök életem van.

A Heidelbergi Káté első kérdése: az ördög fogságából megszabadított, tulajdona vagyok. És úgy megőriz — második —, hogy az én mennyei Atyám akaratára nélkül egy hajszál sem eshetik le a fejemről. Szentleke által — harmadik — az örök élet felől biztosít. Ebben áll a vigasztalás. Ez az, aminek tud örülni a szegény is és tud örülni a gazdag is, a beteg, az egészséges is, mert minden gazdag szegény lesz egyszer, mert semmit nem vihet magával, és minden egészséges beteg lesz egyszer, mert valamibe belehalunk.

Ez az, ami örök: Jézus tulajdona vagyok, megőriz és megvéd. Szentleke által biztosít az örök élet felől. Ez-e a te vigasztalásod? Meggyőzött-e téged a Szentlélek? Mert erről nem lehet ám meggyőzni az embert.

Beszélgetéseken ott ülnek velem szemben sokan és elmondom: én nem tudlak téged meggyőzni, bár szeretnék, de csak az Isten Lelke tud meggyőzni. Meggyőzött-e téged erről a Szentlélek? Ez a kérdés, hogy nyomorúságodban van egy vigasztaló, a Szentlélek. Aki először az ördög hatalmából megszabadított.

A múlt héten hallottam az egyik unokatestvéremtől, aki idősebb, mint én. A hatvanas évek felé történt, amikor nyáron együtt voltunk. Nagymamánk kitett egy pléh teknőt az udvarra, vizet engedett bele. Néhány óra alatt a nap hatására szépen felmelegedett. Ebbe belerakott bennünket, kisgyerekeket, hogy lubickoljunk. Ez volt a hatvanas évek wellnesse. Mivel az unokatestvér nagyobb volt, ezért nem fért a teknőbe. Észrevette, hogy az udvaron hordókban a következő permetezéshez víz van, ami szintén felmelegedett. Mivel nem érte fel a hordót, sámlit tett mellé, s amikor mászott volna, a sámlit megbillent, ő meg fejével a hordóba esett, s nem tudott kijönni, mert nem volt hozzá ereje. A nagymama derekánál fogva megfogta (aki alig volt néhány kilóval több, mint a gyerek), s hatalmas, erős mozdulattal kirántotta a hordóból. Megérkezett a homokbuckára, de nem fulladt meg.

Az jutott eszem, hogy valami ilyen az, hogy az ördög hatalmából megszabadított. A sámlit megbillent, elvesztettük a lelki egyensúlyt. Amikor elvesztettük Istent, mindent elvesztettünk, és olyanok vagyunk, mint akik egy hordóba fejvel lefelé beleestünk, és csak idő kérdése, hogy mikor jön a halál, mikor jön az ítélet. Egyszer csak valaki jön és megragad...

Értitek, mit jelent, amikor Jézus szabadít? Azt, hogy abból a slamasztikából, amiből te nem tudsz kijönni, bár próbálsz — mert az ember először megpróbálja, hogy majd megy ez nekem is, de nem —, és amikor közel van a fulla-

dás, akkor valaki megfog, kiránt ebből a hordóból és elkezdesz újból lélegezni, és azt mondod: élek. Ezt jelenti az: az ördög minden hatalmából megszabadított. Megfogott engem. Megragadott a Krisztus és kihozott.

A hívó ember ezért vigasztalódik, mert ezt tudja először: megmenekült. „A bűnöm, Úr Jézus, a bűnöm Úr Jézus nem vádol többé engemet.” Nincs semmi kárhozzátó ítélet azok ellen, akik Jézus Krisztusban vannak.

És mi a vigasztalás második része? Az, hogy meg is őriz. Mit jelent ez? Nemcsak, hogy tud rólam, nemcsak az, hogy szemmel tart, nemcsak az, hogy szemei az igazakon vannak, fülei pedig azok kiáltásán. Nemcsak az, hogy a hajam szálai is számon vannak tartva, hanem soha nem eshetek vissza az ördög fogságába. Ez az Isten őrzése. Soha nem teheti rám az ördög többet a kezét, mert ez a szabadítás teljes és végleges. Ez a vigasz. Elbuksz? Bűnt követsz el? Rosszul szólsz? Megsérted a másikat? Soha nem eshetsz vissza az ördög fogságába. Jézus szabadítása végleges. És őriz.

Azt mondja Péter a levelében az akkori hívőknek: akiket Isten hatalma őriz hit által az üdvösségre. Engem Isten hatalma őriz hit által az üdvösségre. Olyan vagyok, mint a szeme fénye. Aki engem bánt, a szeme fényét bántja. Aki az Övéit üldözi, az Őt magát üldözi. A Sátán bár próbálkozik, de nem teheti rám a kezét, és nem rémít már engem.

A harmadik: Tudom, hogy az örök élet már e földön az enyém lett. Ennek a tudatában élem az életemet. Mert akié a Fiú, azé az élet. Aki nem enged a Fiúnak, nem lát életet. Aki hisz a Fiúban, örök élete van. Átment a halálból az életre. És ez az én vigasztalásom. Ha itt lejár az időm, ha a kiszabott esztendőket letelnek, ha jön a betegség, az öregség, a gyengeség, az elmúlás, a fájdalom, a halál árnyékának völgyében járok is, az a vigasztalásom, hogy örök életem van.

Az a vigasztalásom, amit Jézus mondott a betániai temetőben: „Én vagyok a feltámadás és az élet. Aki hisz énbennem, az soha meg nem hal”. — ez a legnagyobb vigasztalás. Éppen ezért a kérdés: tied-e ez a Vigasztaló, és ez a Vigasztaló megvigasztalt-e már téged? Ha nem, akkor te még nem tudsz erről a vigasztalásról. És ami szörnyűbb: máshol, másban keresed ezt a vigasztalást. Próbálja keresni sikerben, gazdagságban, hobbiban, szórakozásban, zenében, drogban — ez egyre sötétebb lesz. Aki rózsaszínben szeretné látni ezt a világot, annak egyre sötétebb lesz. De akit a Vigasztaló megvigasztal, az ezt a világot reálisan fogja látni. A realitás pedig az: Jézushoz megyünk. Ahol örökké vigasztaltatunk.

Erre utal a gazdag és a Lázár története. (Lk 16). A gazdag látja Ábrahámot távol és Lázárt annak kebelében. Mi hangzik ott? Azt mondja Ábrahám: most ez vigasztaltatik. Igen, mert ott Isten letöröl minden könnyet a szemeikről. Fájdalom, halál nem lesz többé, sem jajkiáltás, csak örökös öröm a fejen. Énekelhetjük Mózes és a Barány énekét.

Ez a vigasztalás tehát örökké tartó. Mert ott lesz Isten. És a vigasztalás az Isten jelenléte. Más Vigasztalót küldök nektek. Azt jelenti: ha ott van az életünkben ez az Isten, akkor megvigasztalt emberek lehetünk. Mert ez a vigasztalás az Ő jelenléte. Amiről azt énekeljük: a te jelenléted megvidámít, éltet, bátor szívet ad. Nélküle nincs vigasz.

A VIGASZTALÓ MÁS, A VIGASZTALÁS UGYANAZ

Befejezésül: itt a vigasztalás vagy vigasztalni a Bibliában, ez a görög szó, ugyanabból a szóból ered. Ha szó szerint lefordítjuk, akkor annak a szó szerinti fordítása az: magához hívni, bátorítani, buzdítani, vigasztalni.

Befejezésül ezekhez mondok egy-egy igét. Mire int bennünket a Vigasztaló, mert ez intés is? Arra, hogy térjetelek meg, mert a fejsze a fák gyökerén van. Térjetelek meg, mert közel van a mennyek országa. — ez az intés. Mi a Szentlélek bátorítása? Aki énhozzám jön, semmiképpen ki nem vetem. Mi a Szentlélek buzdítása? Higgy az Úr Jézus Krisztusban! A hívők felé meg az a Szentlélek buzdítása, hogy kitartással fussátok meg az előttetek levő küzdőteret, nézvéen a hitnek szerzőjére és fejedelmére, Jézusra.

Intés, buzdítás, bátorítás, magához hívás: jöjjetek énhozzám mindnyájan! Odataláltál-e már a vigasztalás egyedüli forrásához? Megvigasztalt-e téged a Vigasztaló?

Nincs kétségem, megvigasztaltál,
Erősítéd én szívemet,
Könyörgésemben meghallgattál,
Érzem már szent kegyelmedet.
Én Istenem, én Istenem,
Irgalmazz, kérlek énnekem!

(223,6 dicséret)

Boldog ember, aki ezt elmondhatja: — Elmondtad a bűneimet. Felragyogtattad a kiutat és megígérted, hogy ha erre az útra lépek, akkor megőrzöl az örökkévalóságra engem. — Ez a megvigasztalt ember. Ezt végzi a Vigasztaló Szentlélek Isten.

Imádkozzunk!

Köszönjük igédet, Urunk. Kérünk, írd azt a szívünkbe. Segíts meglátni, milyen nyomorultak vagyunk addig, míg általad meg nem vigasztaltatunk. Segíts megérteni, hogy vigasztalásod örökre elég. Hogy nemcsak kihozol bennünket a bűn és az ördög fogságából, hanem meg is fogsz őrizni.

Kérünk, végezd munkádat bennünk Lelked által, hogy rajtunk keresztül is végezhesd mások javára.

Add nekünk az erő, a szeretet és józanság lelkét családjunkban, otthonunkban, a munkahelyünkön, döntéseinkben. Juttasd eszünkbe azt, amit elfelejtettünk: téged örökké áldani és magasztalni, neked mindent megköszönni, hála életet élni meglelégedéssel.

Add, hogy a Lélek gyümölcsét teremhessük, ha már Krisztusba oltattunk. Vigasztald a gyászolókat, akik a héten temették szeretteiket. Erősítsd betegeinket.

Áldd meg a gyermekeket, fiatalokat, gyülekezetünket, népünket, hazánkat a határokon belül és azon kívül is.

Kérünk az előttünk levő alkalmak áldásaiért.

Köszönjük az ígéretet, Jézus, hogy velünk vagy minden napon a világ végezetéig.

Ámen.